

Bucuria lui Dumnezeu în a binecuvânta

Luca 15.11-32

Sydney Long Jacob

© SoundWords, Online începând de la: 30.10.2018, Actualizat: 30.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 15.11-32

Ceea ce ne este dat aici [în pilda fiului pierdut] nu este un tablou despre ceva corespunzător veșniciei, ci pentru timp. Este un tablou despre ceva, pe care noi trebuie să-l cunoaștem și să-l savurăm acum. Dumnezeu dorește foarte mult să ne ducă la Fiul Său și acolo unde este El, în casa Tatălui.

Această parabolă are în vedere acțiunea și bucuria Tatălui, și cu toate acestea Tatăl folosește pe slujitorii Lui în părtășie cu El Însuși în lucrarea bogată în binecuvântare de a îmbrăca cu haina cea mai bună pe cel întors acasă.

Cine sunt slujitorii? Nu sunt ei Petru și Ioan și Pavel, a căror slujbă Tatăl o folosește și astăzi, ca să ne facă să cunoaștem voia Sa? De unde să cunoaștem noi adevărul, așa cum este el în Isus (Efeseni 4.20-24), dacă nu ar fi fost apostolul Pavel (cu toate că desigur totul vine de la Dumnezeu)? Ce este acest adevăr? Este adevărul noi creații. Ce este vechi a trecut prin Hristos (cele vechi împreună cu omul vechi), și noul a luat ființă, căci Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine Însuși conform cu buna Sa plăcere [2 Corinteni 5.17,18].

Dacă ne îndreptăm spre slujba apostolului Ioan, nu găsim adevărul prezentat în aceeași formă doctrinară, ca în scrierile apostolului Pavel. Ioan ne descrie adevărul, prin aceea că el prezintă însușirile lui. Domnul spune, de exemplu: „Deci, dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” [Ioan 8.36]. Dacă sufletul a înțeles adevărul referitor la Persoana Fiului, aceasta ne eliberează, în timp ce ne face potriviți pentru Tatăl și plăcuți Tatălui. În felul acesta Fiul ne dă libertatea casei [compară cu Ioan 8.35].

În evanghelia după Ioan 17 vedem pe Fiul, cum El este pregătit să părăsească ținutul pământesc; însă înainte să facă aceasta, El pune pe ai Săi în mâna Tatălui, pentru ca ei să aibă aceeași poziție pe care o are Domnul Însuși. Ei Îi sunt Lui așa de dragi, că nimic mai puțin decât aceasta Îl mulțumește. El se roagă, ca „dragostea, cu care Tu M-ai iubit, să fie în ei și Eu în ei”. Această dragoste nespus de mare nu poate altceva, decât să facă potrivite ființele iubite pentru propria ei prezență și propria ei plăcere bună. Dragostea este de neoprit în dorința ei, și chiar dacă ea trebuie să împlinească cerințele dreptății, ea nu se va da în lături dinaintea prețului și osteliei, pentru a satisface dorința ei.

Mulți întreabă mereu: „Spuneți-mi, ce este viața veșnică!” La aceasta pot spune numai: „Apucați adevărul despre dragostea Tatălui și adevărul despre casa Tatălui, așa cum este cunoscut în Fiul, și veți ști ce este viața veșnică. Trebuie să fi ajuns s-o savurezi, ca s-o poți cunoaște.”

Haina cea mai bună nu este ceea ce cei mai mulți dintre noi au gândit că este, și anume îndreptățirea. Este adevărat, Dumnezeu îndreptățește pe păcătos, dar dacă aceasta ar fi totul, ar fi numai o haină curată, îmbrăcată pe un trup murdar. În afară ai fi curat, însă lăuntric nu. Însă Dumnezeu nu ar fi putut îndreptăți pe păcătoși, dacă El nu ar fi vrut să facă lucrarea, dacă El nu ar fi vrut să-i facă ca și cum El i-ar vedea la început: ca drepti. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că nimic mai puțin nu-L va satisface, decât ceea ce noi suntem la Tatăl potrivit dorinței Lui.

Noi începem prin aceea, că avem parte de îndreptățire: că Dumnezeu ne vede ca ceva, ceea ce noi nu suntem. Aceasta este partea noastră, și este o binecuvântare mare, dacă aflăm aceasta. Noi aflăm că suntem păcătoși și că judecata lui Dumnezeu este asupra noastră. Noi întrebăm: „Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?” Și este o mare bucurie, dacă aflăm că Dumnezeu ne-a îndreptățit. Păcatele noastre au fost înlăturate și ele nu se vor mai ridica împotriva noastră la judecată.

După aceea însă se pune întrebarea referitoare la starea noastră. Și găsim în noi o stare rea, și aceasta ne neliniștește îngrozitor. Noi nu învățăm toate acestea deodată, ci pas cu pas. După aceea cunoaștem, că țelul nu este auto-îmbunătățirea, ci că eul propriu trebuie să dispară, pentru ca noul, lucrarea lui Dumnezeu, să-i poată lua locul. Ceea ce era eul propriu, nu mai este atunci eul propriu, de îndată ce noi suntem cu adevărat în Hristos, adică subiectiv. Desigur nu există altă formă să se cunoască practic adevărul, decât aceasta; însă uneori noi recunoaștem doctrina, fără să cunoaștem puterea ei. O astfel de recunoaștere este prezentă numai în ceea ce privește numele, dar dacă suntem în Hristos, adică din neamul Lui, atunci nu mai suntem în Adam și noi ne ținem morți față de păcat [Romani 6.11], și duhul este ceea ce caracterizează starea noastră nouă înaintea lui Dumnezeu, și nu carnea.

Însă aici [deci, în pilda despre fiul pierdut] nu este exprimat dogmatic, ci mult mai simplu și mai ușor de înțeles. Esențialul este: eu trebuie să merg la Tatăl; toată binecuvântarea este acolo, deci trebuie să merg acolo.

Niciodată nu i-ar fi venit în minte fiului pierdut, că era posibil ca el să devină pentru tatăl său mai mult decât a fost, dacă el niciodată nu ar fi păcătuit și niciodată nu ar fi părăsit casa tatălui său. Gândesc că este nevoie de mult timp, pentru ca noi să înțelegem că însemnăm mult mai mult pentru Dumnezeu, decât dacă noi niciodată nu am fi păcătuit.

Însă cât de încet înțelegem că Tatăl primește mult mai mult prin noi, decât primim noi de la El! Și cu toate acestea este așa de simplu. Este mai fericit să dai, decât să primești, și El, Cel care binecuvântează, trebuie să primească mai mult decât noi, cei binecuvântați.

Care este tema acestui capitol? Nu este ea bucuria lui Dumnezeu, plăcerea Lui nespus de mare în a binecuvânta? O, cât de fericit Îl face pe Dumnezeu să facă aceasta! Dacă am vedea aceasta mai clar, am putea înțelege mai bine natura binecuvântării, căci atunci am vedea că Dumnezeu ne binecuvântează spre propria Lui satisfacție și bucurie și cât de mult contribuie aceasta să-L cunoaștem mai bine. Dragostea Lui nespus de mare va produce o bucurie foarte mare, să trăiești deplin conștient în apropierea Lui. Îți vine greu să înțelegi aceasta? Nu primește mama mai mult de la copilași, decât primește copilașul de la mama? Nu este ajutoare această comparație?

În afară de aceasta, ceea ce face El trebuie să corespundă valorii pe care El o acordă Fiului Său.

Noi cunoaștem pe Dumnezeu foarte puțin. Ceea ce noi în mod obișnuit numim dragoste, nicidecum nu este dragoste. Ceea ce vedem este compasiune, amabilitate, îndurare și așa mai departe; însă Dumnezeu dorește ca noi să cunoaștem că El nu are îndeajuns fără noi. Ai

spus tu vreodată: „Tatăl mă iubește așa de mult, că nu are îndeajuns fără mine”? Gândesc că cei mai mulți dintre noi văd că Dumnezeu este foarte bun și foarte amabil; însă ceea ce noi nu vedem este faptul că deoarece Dumnezeu este dragoste și că eu sunt unul, pe care El l-a unit cu Fiul Său, El nu poate avea îndeajuns fără mine, și cerul nu ar fi un cer pentru El, dacă El nu m-ar putea avea acolo.

Dacă ai înțeles adevărul acesta, atunci nu vei mai avea nici o greutate să înțelegi viața veșnică. Cunoști tu istorisirea despre mama a cărei fiică a ajuns pe căi greșite? Ani mulți ușa n-a fost niciodată încuiată, și într-o noapte fiica a venit acasă și a constatat că ușa era întredeschisă. Ea a întrebat pe mama ei: „Cum se face, că tocmai în noaptea aceasta ușa nu a fost încuiată?” Mama a răspuns: „De când ne-ai părăsit, această ușă niciodată n-a fost încuiată; ea a fost întotdeauna deschisă pentru tine. În toți acești ani am așteptat momentul acesta.”

La fel Dumnezeu nu are îndeajuns fără copiii Săi, El trebuie să-i aibă întotdeauna la Sine. El este așa de fericit, când El îi binecuvântează. Noi avem greșeli și suntem nedesăvârșiți în toate, însă esențialul este că noi avem cele mai multe greșeli și suntem cel mai nedesăvârșiți în înțelegerea dragostei Sale. Ce merită Fiul lui Dumnezeu? Totul. Atunci aceasta este valoarea a tot ceea ce Dumnezeu dă. El trebuie să te copleșească cu totul.

Care este deci haina cea mai bună? Nu este ceva care ne acopere, ca să ascundă goliciunea noastră, așa cum fac hainele noastre, ci hainele lui Dumnezeu sunt lăuntrice; prin aceasta Hristos ia chip în noi. Este natura divină, care este realizată de dragostea divină și care este desăvârșit de nouă; este lucrarea de preț proprie lui Dumnezeu spre propria bună plăcere a Sa. Îi face bucurie, să ne facă capabili să ne bucurăm de ceea ce El se bucură. Observi: aceasta este ceva cu mult mai mult decât îndreptățirea.

Dacă vrei să faci bucurie inimii Tatălui, atunci tu trebuie să înțelegi această dragoste, s-o prețuiești și s-o savurezi; și cu cât o savurezi mai mult, cu atât mai mult El Se va bucura. Am auzit odată o istorisire despre doi copii, cărora le-a fost dăruită câte o pisică. Unul a primit o pisicuță, și celălalt o altă pisicuță, însă într-o zi s-a văzut că unul din copii plângea pentru pisicuța lui. „Pentru ce plângi?”, a fost întrebat, și fetița a răspuns: „Ah! Pisicuței lui Bobby îi place foarte mult când el o mângâie, și ea toarce de fiecare dată; dar pisicuța mea nu toarce, indiferent cum o mângâi, pare că nu-i place.” Cât de mulți sunt printre noi ca această pisicuță și nu arată bucuria lor pentru dragostea nemărginită, pe care ne-a dovedit-o Dumnezeu? Nu este trist, că suntem așa de nemulțumitori față de această dragoste? Dacă vrei să faci bucurie lui Dumnezeu, atunci trebuie să fi ca pisicuța care toarce. Știm câtă durere ni se produce nouă ca părinți, dacă constatăm, că copilul nostru gândește, că noi nu îl iubim și nu facem pentru el tot ce este mai bun. Cât de des trebuie părinții să îndure aceste dureri! Uneori, când doi copii sunt tratați la fel, unul se bucură foarte mult, că nu mai încape în piele, în timp ce celălalt este morocănos și nemulțumit și străpunge inima tatălui lui și a mamei sale.

Ce este vițelul îngrășat? Vițelul îngrășat este Fiul. Este sărbătoarea lui Dumnezeu de bucurie cu privire la propriul Lui Fiu. În zilele noastre unii oameni bogați fac deseori sărbători pentru oamenii săraci, însă ei nu se așează la masă și nu serbează împreună. Ei nu o fac pentru ei înșiși. Ei spun: „Să mâncăm și să fim veseli.”

Tatăl este Cel care primește bucuria cea mai mare dintre toți, și nimeni nu savurează sărbătoarea așa ca El – și cât de puțin putem noi simți bucuria Sa! Eul nostru stă îngrozitor de mult pe primul plan.

Să luăm cina: Cât de mult savurăm noi aceasta? Mă tem, foarte puțin. În general privim la moartea Domnului din perspectiva nevoilor noastre, însă în fel acesta nu mâncăm cina așa cum ar trebui. Masa Domnului înseamnă să te hrănești din dragostea lui Hristos, să te bucuri de El: să te bucuri, de ceea ce este El; să nu te bucuri de darurile Sale, ci de El Însuși. Dacă mâncăm cu adevărat Masa Domnului, atunci suntem la Domnul în libertate fericită și în prezența Lui ne simțim lipsiți de orice constrângere. Noi Îl voiam pe El și voia Lui, și acum, deoarece Îl avem, inima noastră este mulțumită.

Fiul mai mare era mai departe de tatăl, decât era fiul mai tânăr, atunci când acesta era în țara îndepărtată. Locul lui este cel mai rău dintre toate: teritorial foarte aproape, dar în realitate foarte departe. Deseori ne înșelăm și gândim că totul ar fi în cea mai bună ordine, când de fapt nimic nu este ordine. Aceasta se vede, când el vorbește. La noi toți se vede așa, căci stă scris: „Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat [Matei 12.37]. În ceea ce privește numele putem fi în locul cel mai binecuvântat și în realitate să nu avem nimic, deoarece dragostea divină nicidecum nu ne-a mișcat.

Când fratele mai mare a zis: „Mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei”, atunci s-a arătat ce se petrecea în inima lui. El voia să fie vesel, și anume departe de tatăl său. În felul acesta nu se găsește nici o fericire.

Atunci când oamenii au întrebat pe ucenici: „De ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?” [compară cu Matei 9.11], ucenicii ar fi putut răspunde: pentru că aceasta Îl face foarte fericit pe Domnul nostru și pe Dumnezeu Îl face foarte fericit să binecuvânteze.

Când noi regretăm și ne pocăim, spunem: „Sunt total greșit. Trebuie să-L las pe Dumnezeu să intre și trebuie să fac voia Lui”, și aceasta este ceea ce Îl face fericit pe Dumnezeu, căci atunci El poate intra și binecuvânta.

Sunt sigur, că noi toți vom simți ca o foarte mare binecuvântare, dacă vom gusta cu adevărat această dragoste. În privința aceasta domină o lipsă foarte mare, și simțământul de a fi iubit este mai bun decât toată inteligența lumii.

Dacă înțelegem cu adevărat această dragoste: ce tărie, ce putere vom găsi în bucuria referitoare la această dragoste! Ce este așa de plin de putere ca dragostea? Este o istorisire cunoscută, că un vultur a răpit odată un copilăș și l-a dus pe un munte înalt. Printre cei care au observat aceasta și au încercat să salveze copilul a fost și un marinar. Împreună cu alții a încercat să se cațere pe peretele muntelui, dar chiar și el a avut amețeli, și cu toate că se cățăraseră mai mult decât ceilalți, și el a trebuit să se întoarcă. Când s-a petrecut aceasta și orice speranță a fost spulberată, s-a dus mama la peretele stâncii și s-a cățărat în chip minunat și aproape supranatural, agățându-se de liane și de tot ce mai găsea. Urca tot mai sus, în timp ce toți ceilalți priveau cuprinși de uimire, până a ajuns la cuibul vulturului și a adus copilul ei înapoi în siguranță. Dacă dragostea poate face așa ceva în natură, ce nu va face

atunci dragostea divină? Ce nu va face Dumnezeu, care este dragostea? Și înainte de toate lucrurile va purta grijă ca noi să primim haina cea mai bună și să fim transformați în dragoste. Nu există putere reală în afară de aceea care este oferită din simțământul pentru dragoste.

Credința este aceea cu care începem, dar trebuie să trecem la dragoste; și cum lucrează, cum funcționează credința? Prin dragoste și numai prin dragoste.

Tradus de la: [Gottes Freude am Segnen](#)

Titlul original: „God’s Delight in Blessing“ din „Part 2: Addresses“
din *Faithful Sayings*, The Central Bible Truth Depot (London).
Sursa: http://stempublishing.com/authors/Jacob/Jacob_Gods_Delight_Blessing.html

Traducere: Ion Simionescu